

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. Z. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 4. 2024, č. j. JMK 58660/2024, sp. zn. S-JMK
39193/2024/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2024, č. j. OPD-66616/23-43, sp. zn. OPD-66616/23-RIH/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, které spáchal dne 12. 12. 2022 (I.), 15. 12. 2022 (II.) a 21. 12. 2022 (III.) na ulici nám. Republiky 1168/35 v Brně, zóna C, parkovací oblast 4-04, a to přestupek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 10 odst. 3 téhož zákona tím, že nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c) s dodatkovou tabulkou upravující režim parkování „V pracovní dny 17-6h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě“ tím, že na tomto parkovišti stál s vozidlem bez oprávnění a bez zaplacení ceny na místě (tzv. rezidentní parkování).
3. Za spáchání přestupků I.-III. byla žalobci podle ustanovení § 35 a násl., § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce namítal, že se žádného přestupku nedopustil, jelikož dodržel základní principy pro rezidentní parkování podle platných pravidel města Brna. Uvedl, že je rezidentem, má odpovídající oprávnění k parkování vozidla a ve vymezené parkovací zóně parkoval pouze jedním automobilem. Podle žalobce je na vině nastavení systému parkování, jenž mu neumožnilo pružně reagovat na změnu situace spočívající v nutnosti využití náhradního automobilu. Ke stávající situaci podle něj došlo pouze opomenutím formálních a administrativních postupů nenahlášením změny registrační značky vozidla od 9.12.2022 do 7.1.2023, když vozidlo s povolením k parkování v dané parkovací zóně bylo po tuto dobu v autoservise.
5. Dále žalobce namítl, že nerozumí tomu, proč je mu k tíži přičítána skutečnost, že nenahlásil údaje o totožnosti řidiče, když k celé věci jako řidič od počátku přistupoval a v celé záležitosti plně kooperoval.
6. Konečně zdůraznil, že sankce uložená za přestupek je zcela nepřiměřená a pro něj likvidační.
7. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Uvedl, že on i správní orgán I. stupně postupovaly zcela podle litery zákona a vypořádaly se s námitkami žalobce v celistvosti.

9. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replik a další vyjádření

10. V replice žalobce především zopakoval a rozvedl výše uvedené námitky, přičemž se zaměřil na jednotlivá údajná systémová pochybení nastavení podmínek pro parkování ve statutárním městě Brně.
11. Dále se přípisem ze dne 17. 9. 2024 pokusil zpochybnit vyjádření žalovaného tvrzením, že tento nepředložil žádné relevantní argumenty a uvedl nepravdivá tvrzení. Zdůraznil, že jako hlavní překážku úhrady parkovacího poplatku shledává, že jej nelze uhradit bez mobilního telefonu, když nejsou k dispozici parkovací automaty, pokladna a obecně není možné cokoli uhradit v hotovosti. Tím má obec vlastně nutit občany k páchání přestupkovému jednání.

V. Jednání před soudem

12. Krajský soud nařídil ve věci na den 12. 3. 2025 ústní jednání.
13. Žalobce v rámci něj nejprve shrnul obsah žaloby a dalších přípisů. Zdůraznil, že je systém pro parkování nastaven diskriminačně a segregálně. V parkovacích zónách C nelze přitom zaplatit jinak než skrze mobilní telefon. Žalobce zdůraznil, že platí daně z nemovitosti ve výši asi 4 000 Kč, poplatky za svoz odpadu, rezidenční parkování pro své vozidlo a podobné platby, kterými přispívá na chod města. Krom toho je bezúhonným občanem. Upozornil, že opakovaně (pětkrát) upozornil žalovaného, že byl řidič vozidla, ale řízení s ním je vedeno jako s provozovatelem. Uvedl také, že má ve vlastnictví usedlost v k. ú. Vyškov, kde může zaparkovat svá vozidla, kterých má více než dvě – krom vozidla Škoda a Volkswagen zmínil i dodávku. Své vyjádření uzavřel tím, že si nepřeje být stran žalovaného poučován a vychováván, jelikož tohoto není potřeba vzhledem k dříve uvedenému.
14. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že má za to, že skutek byl řádně prokázán a vysvětlil úvahy, proč bylo řízení vedeno s žalobcem jako s provozovatelem a nikoli jako s řidičem.
15. Žádná ze stran neměla další důkazní návrhy.
16. V rámci závěrečných vyjádření žalobce i žalovaný znovu zopakovali zásadní argumentaci. Žalobce soudu navrhl, aby zrušil rozhodnutí orgánu druhého stupně, vrátil věc k projednání správnímu orgánu prvního stupně, ale jinému než Magistrátu města Brna, které má za zaujatého. Nařízení č. 9/2019, kterým se vymezují oblasti statutárního města Brna, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít k stání silničních motorových vozidel za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, by mělo být zrušeno jako protiústavní. Žalovaný setrval na svém návrhu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání
rozhodnutí
(§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Žalobce zejména brojí proti právní kvalifikaci jednání, respektive namítá, že se nedopustil uvedeného protiprávního jednání.
21. Žalobce byl správními orgány shledán vinným ze spáchání tří přestupků stejné skutkové podstaty, a to přestupků podle § 125f odst. 1, resp. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když nerespektoval dopravní značku č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou upravující režim parkování „V pracovní dny 17-6h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě“ a porušil tím § 4 písm. c) téhož zákona.
22. K tomuto uvádí soud následující.
23. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
24. Podle § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu *svislé dopravní značky jsou informativní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.*
25. Podle bodu 2, čísla IP 13c v příloze č. 5 k vyhlášce č. 294/2015 Sb. kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích se značkou „Parkoviště s parkovacím automatem“ *označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Případný stanovený způsob stání se vyznačuje obdobně jako na značkách „Parkoviště“ vyznačujících způsob stání.*
26. Podle § 23 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích *pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymežit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce nebo k stání silničních motorových vozidel stanovených v nařízení obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu.*
27. Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu je provozovatel vozidla (...) povinen na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

29. podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
30. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce ve dnech 12. 12. 2022, 15. 12. 2022 a 21. 12. 2022 stál s vozidlem Škoda, registrační značky X na ulici nám. Republiky 1168/35 v Brně, a to v úseku platnosti dopravní značky IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem. Tato skutečnost byla doložena fotografiemi pořízenými monitorovacím vozidlem v rámci Systému organizace a bezpečnosti dopravy města Brna, vč. dokumentace dopravního značení v ulici, a to dne 12. 12. 2022 v 21:23 a 21:47 hodin, dále dne 15. 12. 2022 v 18:59 a 19:28 hodin a konečně dne 21. 12. 2022 v 19:00 a v 19:37 hodin. Na základě tohoto byly podle § 125h zákona o silničním provozu zaslány ve dnech 9. 1. 2023 a 24. 1. 2023 celkem tři výzvy žalobci, jako provozovateli vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku k uhrazení určené částky, tj. 3 x 400 Kč, a neuhradí-li, byl vyzván k písemnému ztotožnění řidiče vozidla.
31. Na výzvy žalobce reagoval vždy totožným přípisem, ve kterém sdělil, že je vlastníkem parkovacího oprávnění, a to pro vozidlo Volkswagen registrační značky X, nicméně toto nemohl používat vzhledem k poruše a namísto toho využíval a parkoval vozidlo Škoda Octavia registrační značky X, a to na nezbytně dlouhou dobu, než došlo k opravě registrovaného vozidla.
32. Následně Magistrát města Brna věc usnesením ze dne 6. 4. 2023 č. j. GIN/MMB/OPD/0071875/2023, sp. zn. S-GIN/MMB/ODSČ/0001595/2023 odložil, neboť nezjistit totožnost pachatele přestupku a následně dne 25. 9. 2023 vydal podle § 150 správního řádu příkaz č. j. OPD-66616/23-26, sp. zn. OPD-66616/23-RIH/V (dále jen „příkaz“), ve kterém žalobce uznal vinným ze spáchání výše specifikovaného přestupku jako provozovatele a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor s tím, že neporušil principy tzv. rezidentního parkování a žádal o zastavení správního řízení podle § 86 správního řádu. Rozhodnutím Magistrátu města Brna, správního orgánu I. stupně, bylo následně rozhodnuto tak, jak je uvedeno výše o vině žalobce za přestupky podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
33. V první řadě je třeba zabývat se námitkou údajné přítěžující okolnosti neztotožnění řidiče motorového vozidla. Je nesporné, resp. ani žalobce to nijak nerozporoval, že v místě, které je ztotožněno na základě fotografií pořízených monitorovacím vozidlem skutečně parkovalo vozidlo Škoda, registrační značky X. Žalobce toliko namítá, že nerozumí tomu, proč je zpochybňována totožnost řidiče, když opakovaně jasně ztotožnil řidiče tohoto vozidla jako sebe, pakliže i jako řidič vystupoval a komunikoval. Zde je ale důležité uvést na pravou míru, že žalobce před zahájením správního řízení správnímu orgánu jasně nesdělil, kdo řidičem byl. Ve výzvách podle § 125h zákona o silničním provozu k uhrazení částky byl na možnost označení totožnosti řidiče jasně upozorněn, leč v jeho reakcích na ně uvedl toliko, že má povolení k parkování vozidel v dané parkovací oblasti a vyjádřil nesouhlas se závěry o spáchání přestupků. Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu přitom byl žalobce povinen k jasné identifikaci řidiče alespoň uvedením jména, příjmení a případně adresy či dalších údajů, které by osobu mohli identifikovat. Obecně je na provozovatele kladen nárok v tom rozsahu, aby uvedl identifikaci natolik konkrétní, aby bylo možné řidiče identifikovat v lustraci centrálního registru obyvatel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2021,

- č. j. 5 As 141/2019-22, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020-43). Správní orgán nemůže interpretovat obsah vyjádření k výzvě s tím, že si musí domyslet základní skutečnosti. Žalobce sebe jako řidiče identifikoval pouze tím, že uvedl „... jsem v období od 9. 12. 2022 do 7.1.2023 používal jiné své vozidlo“ či „... ,neb jsem jedno vozidlo pouze nahradil jiným“ (citace ze všech třech reakcí na výzvu). To zcela zřejmě výše představeným standardům pro identifikaci řidiče nepostačí.
34. Přitom v případě, že provozovatel vozidla na základě poučení ve výzvě k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, správní orgán zpravidla není povinen pokračovat v šetření přestupku, ale může přistoupit k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Proto správní orgán I. stupně pokračoval zcela dle dikce právních předpisů tak, že zahájil správní řízení s žalobcem, jako provozovatelem a nikoli řidičem vozidla. Není tedy pravdou, že by mu danou skutečnost, jakkoliv přikládal k tíži.
35. Další námitka žalobce pak směřovala k rozporu s právní kvalifikací, resp. k tomu, že se žádného protiprávního jednání ani v rovině přestupku nedopustil. Naopak žalobce nijak nerozporoval skutkový stav věci. Žalobce sám potvrdil, že vozidlo zn. Škoda, registrační značky X na ulici nám. Republiky 1168/35 v Brně skutečně opakovaně parkovalo, o tom tedy není sporu. Jako důvod pak žalobce uvedl poruchu vozidla, na které měl vydáno parkovací oprávnění stran Statutárního města Brna na období 5.9.2022-4.9.2023, a to vozidla Volkswagen s registrační značkou X. Jak v žalobě, tak v předchozích přípisech adresovaných správním orgánům však rozporuje to, že by tímto měl být spáchán přestupek, když dodržel veškerá pravidla pro parkování, pouze opomněl změnit registrační značku vozidla, s níž parkoval na místě, kde má uhrazené tzv. rezidentní parkování, v parkovacím systému statutárního města Brna.
36. Pravidla pro parkování vozidel vychází ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), který v § 23 odst. 1 dává oprávnění obcím vymezit pravidla parkování v podzákonném právním předpisu, v nařízení obce podle v § 11 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Účelem § 23 odst. 1 zákona o silničních komunikacích je přitom zajištění organizování dopravy na území obce, kterého obec může dle tohoto ustanovení dosáhnout zákazem obecného užívání části místních komunikací osobám neuvedeným pod písm. a) až c), resp. vyhrazením části místních komunikací rezidentům a abonentům, za současného zpoplatnění tohoto užití (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, pozn. týká se rezidenčního parkování v Praze). Pro území statutárního města Brna, ve kterém se nachází sporná parkovací zóna se jedná o Nařízení č. 9/2019, kterým se vymezují oblasti statutárního města Brna, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít k stání silničních motorových vozidel za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „nařízení SMB“), přílohy k nařízení vymezující parkovací oblasti, nařízením regulované úseky a předpisy, které dané nařízení mění a doplňují a ceník, kterým se stanoví ceny, za něž lze místní komunikace nebo jejich určené úseky ve vymezených oblastech statutárního města Brna užít k stání silničních motorových vozidel (dále jen „ceník“).

37. V nařízení SMB jsou jasně stanovena pravidla pro parkování silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovité věci ve vymezené parkovací oblasti, tzv. rezidenta. Parkovací oprávnění pro parkování v určité nařízením určené parkovací oblasti přitom rezidentovi vzniká na základě osvědčení příslušného správního úřadu, v tomto případě statutárního města Brna, které potvrzuje, že uhradil cenu stanovenou ceníkem a registroval registrační značku silničního motorového vozidla, k němuž se má toto parkovací oprávnění vázat, do databáze platných parkovacích oprávnění statutárního města Brna (viz čl. 2 – 5 nařízení SMB, čl. 2 ceníku).
38. V posuzovaném případě si byl žalobce zjevně vědom toho, že se nachází v úseku regulovaném nařízením SMB a je povinen dostát svým povinnostem vyplývajícím mu z dopravních značek, zejména z dopravní značky IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem. Tímto se ani nijak netajil, naopak opakovaně uváděl, že je principů rezidentního parkování znalý. Vystupoval přitom v pozici rezidenta, kterému při doslovném naplnění litery zákona skutečně vzniká právo parkovat s osobním motorovým vozidlem v přílohou 1 nařízení SMB vymezené parkovací oblasti. Žalobce dodal i potvrzení o úhradě ročního poplatku za parkování stanovené přílohou 1 ceníku a tím prokázal, že mu na uvedené skutečně vzniklo právo. Avšak z důvodu jedné, avšak podstatné odchylky od nařízení SMB a dalšími neoddělitelnými dokumenty stanovených pravidel, byl následně pokutován za porušení ustanovení silničního zákona. Touto odchylkou je míněno, že v databázi platných parkovacích oprávnění statutárního města Brna je u jména žalobce v pozici rezidenta uvedena toliko registrace vozidla Volkswagen registrační značky X, nikoli vozidla Škoda Octavia registrační značky X, které v parkovací oblasti parkovalo a které zaznamenalo monitorovací vozidlo okolo projíždějící.
39. Nařízení SMB přitom stanovuje, že je možné požívat parkovací oprávnění po osvědčení statusu rezidenta, registraci vozidla určité registrační značky v databázi statutárního města Brna a uhrazení odpovídajícího poplatku podle platného ceníku. V dané věci žalobce podle svých slov opravdu pochybil toliko v opomenutí formálních a administrativních postupů. To ale nemá vliv na jeho správněprávní odpovědnost za nedodržení povinností stanovených podzákonným předpisem, nařízením SMB jeho přílohami. Skutečností je, že sice parkoval s jedním vozidlem v parkovací oblasti na které měl platné oprávnění vydané pro rezidenta, ale registrační značka vozidla nebyla zavedena v databázi statutárního města Brna.
40. Žalobce tvrdí, že nemohl své registrované vozidlo používat z důvodu poruchy, což je objektivním důvodem pro využívání jiného vozidla. V tomto případě ale měl možnost, resp. povinnost, své vozidlo dočasně či trvale v parkovacím systému statutárního města Brna přeregistrovat, a to hned několika způsoby na něž sám v žalobě poukazuje. To, že žalobce namítá nesrozumitelnost nastavení parkovacího systému není relevantní, jelikož se jedná o pouhé subjektivní hodnocení situace. Důležité je, že sám připouští, že si byl vědom skutečnosti, že v parkovací oblasti parkuje s v databázi neregistrovaným vozidlem. Tuto se ani nepokusil vytvořit, a to s ohledem na složitost systému. Přitom mohl vozidlo dočasně, resp. podle platných podmínek trvale, v systému přeregistrovat jak osobně, tak přes internetové stránky. Pro úplnost je třeba zmínit, že je možné využít i telefonického spojení.

41. Podle krajského soudu tak správní orgány správně uzavřely, že se jednalo o porušení pravidel pro parkování osobních motorových vozidel a k protiprávnímu jednání žalobce jednoznačně došlo. O skutkové stavu věci tedy nelze mít pochybností, stejně jako o právní kvalifikaci jednání jako přestupku podle § 125f odst. 1 silničního zákona.
42. Dále se soud zabýval naplněním materiální stránky přestupku. I touto odvolací námitkou se správní orgány již zabývaly. A krajský soud s jejich závěry souhlasí.
43. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Jak je ustáleně judikováno, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, či které nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek, a proto nemá společnost důvod je postihovat (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77).
44. Zájem společnosti je narušen i pouhým vznikem potenciálního nebezpečí, nikoliv až škodlivým následkem. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Okolnosti snižující nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, musí být posuzovány v každém konkrétním případě.
45. Předně je nutno konstatovat, že žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by společenskou škodlivost přestupkového jednání zásadním způsobem snižovaly. Skutečnost, že parkoval v místě, kde je možné parkovat pouze po splnění pravidel daných značkami a dalšími právní předpisy, v tomto případě nařízením SMB, je sice přestupkem ohrožovacím, nicméně toto nesnižuje jakkoliv společenskou škodlivost daného jednání. Ohrožení je dáno porušením konkrétního zákazu, příkazu či povinnosti. Zde však žalobce na své povinnosti rezignoval z důvodů, které sám uvedl – shledáním složitosti systému pro změnu registrace vozidla v databázi statutárního města Brna a nepokusem se situaci jakkoliv řešit. Žalobce parkoval po dobu téměř jednoho měsíce neregistrované vozidlo na místech vyhrazených pro registrovaná vozidla rezidentů, ač si byl vědom svých povinností vyplývajících z nařízení SMB a z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c) s dodatkovou tabulkou upravující režim parkování „V pracovní dny 17-6h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě“, která byla z místa parkování dobře viditelná.
46. Nadto žalobce sám přiznává, že v databázi vozidel s povolením k parkování statutárního města Brna registroval jiné vozidlo Volkswagen registrační značky X čímž musel být seznámen s praktickým fungováním parkovacího systému. Krom toho byl podle svých slov dlouhodobým rezidentem v dané oblasti, proto si musel být vědom postupů při parkování i svého protiprávního jednání. V daném případě tedy nebylo možné vyvinut se ze správně právní odpovědnosti argumentací o tvrzené složitosti a nepřátelskosti systému.
47. Soud proto dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci byla materiální stránka přestupkového jednání žalobce naplněna. Jednalo se o společensky škodlivé jednání,

které se zákonodárce rozhodl trestat. Nebyla shledána žádná okolnost zásadně snižující společenskou škodlivost jednání žalobce.

48. Žalobce nakonec tvrdil, že sankce udělená za přestupky je nepřiměřená.
49. Žalobci byl uložen trest na horní hranici zákonného rozpětí podle jemu příznivější právní úpravy účinné v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně přihlédl v neprospěch žalobce k tomu, že se dopustil vícero, celkem tří přestupků. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se za dva či více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení, jež se vztahuje na přestupek, který je nejprísněji trestný. Tímto byl v posuzované věci přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za nějž byla stanovena pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Zároveň, jelikož se jednalo o vícero společně projednávaných přestupků, mohl správní orgán I. stupně postupem podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky zvýšit sazbu až o polovinu. K tomuto nicméně nepřistoupil, obdobně jako k jejímu mimořádnému snížení podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
50. Žalobce opakovaně namítal likvidační výši pokuty ve výši 2 500 Kč a správního poplatku ve výši 1 000 Kč, celkem byl tedy povinen uhradit 3 500 Kč, vzhledem k tomu, že jeho jediným příjmem je starobní důchod. V žalobě se ohrazuje proti tomu, jakým způsobem hodnotil žalovaný jeho finanční situaci. Žalovanému je nicméně třeba dát za pravdu. Jak již poznamenal správní orgán I. stupně, pokuta v uložené výši není s to dostat žalobce do existenciálních potíží a zároveň v rámci generální i individuální prevence musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele přestupku. Soud se přiklonil se k úvahám správních orgánů I. a II. stupně. Žalobce neprokázal svoji finanční situaci, a tudíž musely správní orgány samy posoudit dopad pokuty na jeho život a vycházet z jim dostupných informací. Soud má za to, že je zcela legitimní argumentovat tím, že žalobce je vlastníkem vícero automobilů, což sám žalobce potvrdil při jednání před soudem, kdy explicitně zmínil tři automobily. Dále u jednání zmínil vícero nemovitostí, které vlastní, a také to, že je schopen za ně platit daň z nemovitosti a poplatky související s odpadovým hospodářstvím. Správní orgány tedy správně vyhodnotily, že je žalobce schopen finančně obstarat svůj majetek ve výši přesahující uložené pokuty, tato pro něj tedy nemůže být v likvidační výši, i když může být nepopíratelně ve výši subjektivně citelné. Nutno podotknout, že ve prospěch žalobce byla použita mírnější právní úprava, v současnosti je sazba pokuty za stejný přestupek určena od 2 000 Kč do 5 000 Kč.
51. Podle soudu trest uložený správními orgány proto nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, neboť i přes to, že je uložen ve výši horní poloviny sazby, není pro žalobce likvidační ani ne zcela nepřiměřená. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
52. Soud se pro úplnost vyjadřuje i k závěrečnému návrhu žalobce učiněnému v rámci jednání před soudem, kde soudu navrhl zrušit Nařízení SMB. Zdejší soud konstatuje, že k danému není oprávněn, jelikož se možná protiprávnost nařízení obce vydaného v její přenesené působnosti zásadně řeší skrze dozorový mechanismus podle § 125 zákona o obcích. Na základě podnětu či z vlastní činnosti přitom věc nejprve řeší příslušný krajský úřad v intencích citovaného ustanovení, tedy výzvou obce k nápravě. Nejednalo-li příslušný orgán obce nápravu ve stanovené lhůtě, podá ředitel krajského úřadu do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro nápravu Ústavnímu soudu návrh na zrušení nařízení obce

(podle § 125 odst. 3 zákona o obcích). V případě zřejmé protiústavnosti lze také podat návrh přímo k Ústavnímu soudu stran aktivně legitimované osoby, kterou je ta, uvedená v § 64 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Jedině Ústavní soud je tedy oprávněn Nařízení SMB zrušit, nikoli zdejší soud.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
54. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
55. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
56. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 12. března 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce